

Het lachende konijn

Hij is een import-Textelaar, ooit gestrand op het eiland vanwege het gevoel van vrijheid en de lichte mate van anarchie. Als liefhebber van het buitenleven spreken juten, jagen en vissen hem aan... liefst zonder vergunning en regels, dat spreekt. Alles doen wat door god en de wet verboden is.

Geld en goed boeien hem niet; lekker eten des te meer. Geen wonder dus dat hij met regelmaat probeert een lekker vissie of een mals boutje te verschalken. Gastvrij als hij is laat hij z'n vrienden graag meegenieten.

Voor het komend weekend heeft hij 's nachts een konijntje gehaald met de bedoeling het beestje samen met z'n vaste vriendin op te peuzelen. Op vrijdag belt ze: "Is het goed dat ik nog twee mensen meebreng?" Prima natuurlijk, maar dan is dat ene konijntje wel erg weinig.

Tegen z'n gewoonte in probeert hij die middag op helderlichte dag een tweede konijntje te verschalken. Een goed plekkie weet hij wel. Met z'n jachtgeweer verborgen onder z'n jas fietst hij er naar toe. Achter een duintje zet hij zich in positie en wacht op de buit. Het duurt lang; hij krijgt zin in een sigaret. Hij legt z'n geweer opzij en rolt een shaggie. Kijk, daar huppelt een konijntje voorbij... Kans gemist, jammer dan. Hij neemt z'n geweer weer op en wacht geduldig af. Waar één konijntje over het duin is, volgen er meer...

Het duurt en het duurt en hij moet nodig pissen. En jawel hoor, net als hij met z'n zumpie in de hand staat, huppelt er weer een konijntje voorbij. Of is het dezelfde van daarnet? Het lijkt wel alsof het beestje hem uitlacht.

Zonder buit keert hij naar huis terug. Bij de maaltijd serveert hij z'n gasten dit kostelijke verhaal.

Nettie van de Brake